

Poutník

4/2022 | 26. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Pomazání nemocných 4. 9. (foto: F. Mareš)

Rozjímavý růženec 12. 10. (foto: P. J. Lukeš)

Úvodní strana: Farní výlet na Lemberk, do Jablonného v Podještědí a Hejnic
v sobotu 17. 9. (foto: F. Mareš)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Krásné Vánoce! ☺

Moje milovaná farní rodino,

máme před sebou krásný čas Vánoc. Moc nám přeju, ať je zase nově prožijeme a uvědomíme si o trochu víc tu přesahující, osobní lásku Boha k člověku, ke každému z nás...

Přeji Vám ze srdce, ať je to pro Vás požehnaný čas! Kéž nám Pán dá zdraví to prožít společně. Společně slavit, společně děkovat, prožívat, žasnout, společně se radovat ☺!

Krásné svátky!

Srdčně Váš otec Jan ☺ +

Statistika udělených svátostí za uplynulý rok

Drazí, je téměř konec roku 2022. Stejně iak jsou tam **tři** dvoikv, tak je to **třetí** rok, který nám je dán už společně prožívat ☺!!! Úžasné a neuvěřitelné, jak to letí ☺.

Každý z nás toho jistě prožil v letošním roce hodně osobního, část života farnosti zachycuje náš farní kalendář, fotografie na webu a tento náš Poutník je jakousi kronikou společně prožitých akcí.

Křest je klíčem k ostatním svátostem. Bohu díky v naší farnosti mají rodiče zájem o tuto svátost. Za posledních 13 let bylo uděleno v naší farnosti 176 křtů, což je průměr 13,5 křtů na rok. Minulý rok bylo křtů 17 a letos jenom 7. Radujeme se z každého nového života a modleme se za ně a za jejich rodiny! A dá-li Pán, v neděli 8. ledna už tedy v roce 2023 při svátku Křtu Páně přijmeme do našeho farního společenství v Dolní Čermné při mši svaté Julinku Soběslavskou ☺!

Pokřtění v roce 2022

Jméno	Datum křtu	Místo
Matyáš Karas	15. 1. 2022	Dolní Čermná
Jakub Kuře	13. 3. 2022	Verměřovice
Anna Koubová	2. 4. 2022	Dolní Čermná
Stela Bednářová	3. 4. 2022	Petrovice
Josef Engl	30. 4. 2022	Dolní Čermná
Gabriela Peškarová	1. 10. 2022	Verměřovice
Anna Jurenková	20. 11. 2022	Dolní Čermná

Já jsem ještě křtil mimo naši farnost 3 další děti a křest mojí šesté neteře mi překazila nemoc na konci listopadu.

Svátost smíření je v naší farnosti Bohu díky hojně využívána, zvláště před prvním pátkem v měsíci jeden den v Petrovicích, dva dny v Dolní Čermné a ve čtvrtek v Turecku. Ještě více lidí přistupuje před Velikonocemi a Vánocemi. Je snad to i milá známka, že přijíždějí i lidé z okolí ☺.

K eucharistii Bohu díky podle mě přistupuje většina příchozích na mši svatou. 19. června přijalo v Dolní Čermné tuto svátost poprvé 8 dětí a 10. července ve Verměřovicích Petra Větrovcová.

Svátost biřmování přijalo v neděli 12. června v Dolní Čermné po osmi letech 24 mladých, především z naší farnosti.

Svatost manželství uzavřelo v naší farnosti mezi lety 2011 až 2021 64 párů, což je 5,82 sateb za rok. Letos bylo sateb méně - pouze tři.

Svatby 2022

Jméno - ženich	Jméno - nevěsta	Datum sňatku	Místo
Vojtěch Macháček	Barbora Bártlová	14. 5. 2022	Mariánská Hora
Štefan Bárta	Vladimíra Jansová	27. 8. 2022	Dolní Čermná
Lukáš Pouk	Romana Uhlíková	24. 9. 2022	Jakubovice

Já jsem měl ještě mimo naší farnost 4 další svatby a dvě přípravy a už na rok 2023 domlouvám zatím tři svatby, z toho jedna by měla být v naší farnosti na Mariánské Hoře (nejdou to naši farníci).

Svatost kněžství v naší farnosti nebyla udělena a ani jsme bohužel už v kněžském semináři neměli žádného farníčka 22 let ☹️. Kněžské svěcení pro celou královéhradeckou diecézi bylo jenom jedno. 7. května v Hradci Králové ho přijal Pavel Jelínek z Nížkova a je ustanoven ke službě kaplana v Poděbradech a okolí.

Svatost pomazání nemocných jsem udělil k 5. prosinci 72 lidem, většinou našim farníkům. Z toho 50 na třech mších sv. na začátku září (DČ 29, Verměřovice 13 a Petrovice 8).

Poslední rozloučení, nepatří mezi svátosti, ale vzpomeňme na ty, s kterými jsme se letos rozloučili.

V letech 2011 až 2021 bylo v naší farnosti celkem 157 rozloučení, tj. průměr 14,2 za rok. V letošním roce si letos Pán z našich řad povolal jen 5 lidí, tedy nejméně za poslední roky. V roce 2019 a v roce 2021 byl druhý nejmenší počet - 9 rozloučení. V roce 2012 nejvíc - 21, dále např. v roce 2018 18 apod.

V roce 2022 jsme se tedy v naší farnosti rozloučili:

Dolní Čermná

Jméno	Příjmení	rok narození	datum úmrtí	datum posl. rozloučení
Jaroslava	Ježková	1950	27. 4. 2022	4. 5. 2022

Verměřovice

Jméno	Příjmení	rok narození	datum úmrtí	datum posl. rozloučení
Marie	Čadová	1939	23. 4. 2022	28. 4. 2022
Jan	Dušek	1925	25. 4. 2022	5. 5. 2022
Lidmila	Junková	1913	26. 8. 2022	1. 9. 2022

Petrovice

Jméno	Příjmení	rok narození	datum úmrtí	datum posl. rozloučení
Zdeňka	Dužková	1932	16. 6. 2022	24. 6. 2022

Odpočinutí věčné dej jim ó Pane, a světlo věčné, ať jim svítí, ať pro Boží milosrdenství a lásku odpočívají v pokoji. Amen.

Když se vše podaří, tak bychom asi v roce 2024 na Velikonoce pokřtili jednoho katechumena...

Prosím o modlitby, ať jsou i nově příchozí, kteří mají zájem se seznámit s křesťanstvím a ti co přicházejí a mají zájem, ať je to opravdové, ať vytrvají. Ať Boží milost řádí s námi i s hledajícími a nevěřícími ☺️!

Moji milí, ať Pán žehná naši farnost, naši společné cesty ☺️!!!

Srdčně Vám žehnám! Krásné Vánoce a dobrý a požehnaný rok 2023!

Váš otec Jan ☺️ +

Z historie farnosti

Betlémy, tradice betlé mářství a řezbáři v naší farnosti

Město Betlém je místem narození Ježíše Krista.

A Vánoce - křesťanské svátky, kdy slavíme Ježíšovo narození - si nedovedeme bez betléma představit. Betlém nebo též jesličky je plastické zobrazení scény narození Ježíše Krista. V každé rodině máme ten svůj - papírový, dřevěný vyřezávaný, možná zděděný po předcích, nebo si vyrobíme třeba voňavý perníkový.

Tradici vánočních betlémů založil v roce 1223 svatý František z Assisi v Itálii. Pro vypodobnění narození Ježíška si vybral jeskyni na vrcholu skalnatého kopce u vesničky Greccio, kterou upravil jako kapli a uspořádal v ní výjev narození Páně.

Od 17. stolení do 1. poloviny 18. vznikaly nejstarší chrámové betlémy, které byly zaváděny řeholníky z řádů františkánů, kapucínů a servitů. Do lidového prostředí se betlémy dostaly ke konci 18. stolení v době osvícenství, když Josef II. nařídil uzavření některých církevních objektů a betlémy, do té doby stavěné v kostelích, odtud byly vykazány a ujaly se na vesnicích i ve městech mezi prostým lidem. K základním postavám - Ježíškovi v jeslích, Marii, Josefovi, pastýřům se stády a třem mudrcům - si lidé přidávali i další postavy ze svého nejbližšího okolí. Postavy byly zasazeny do mnohdy fantastické krajiny.

Pojďme si nyní přiblížit betlémy a betlé mářskou tradici v naší farnosti:

Pro nás asi nejznámější - **betlém v kostele sv. Jiří** je od neznámého autora a byl pořízen v polovině 19. století. Jeho vyřezávané polychromované figurky jsou vysoké 20 centimetrů. Zvláštěností tohoto betléma je, že Ježíšek byl dovezen z města Betléma ze Svaté země. Je zhotoven ze sádry. Betlémské městské domky a hradby jsou od neznámého autora, který také nelogicky do našeho betléma postavil mešitu, kterou užívají muslimové jako modlitebnu. Mohamed však vystoupil se svým učením až v polovině 7. století po Kristu.

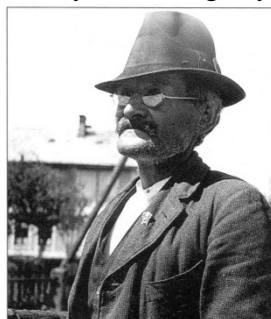
Tradice lidového betlé mářství v dolní části Čermné, tehdy ještě nerozdělené, se rozvinula oproti jiným oblastem našeho regionu později, počátkem 20. století. Např. na Kralicku a v Orlických horách je vyřezávání betlémů doloženo již v 18. století. Betlé mářství zahrnovalo především vyřezávání figurek, zhotovování betlémských krajin a dáln a samostatných staveb chlívků i domečků městeček.

Ve dvacátých letech 20. století působili v našem městysu čtyři řezbáři:

Josef Faltejsek byl textilákem a měl přezdívku „Děkan“. Bydlel pod Letnou v čp. 144. Vyřezával figurky a vytvářel betlémské krajiny s chlívkami stojícími v terénu a zadní částí chléva zapuštěnou do skalní stěny. Není známo, že by dělal dálny. Vytvořil jeden betlém pohyblivý, který skončil neudržován v kterém si kostele ve středních Čechách. Jeho figurky byly neumělé, pestře kolorované, spíše štíhlé než podsadité, vysoké kolem 8 centimetrů. Do svých betlémů používal také kralické figurky. Nikdy nechyběly betlémské pláne s množstvím oveček a s několika pastýři se psy. Jeho figurky byly na plochých podstavečkách v zeleném terénu. V městečkách, která byla umístěna vpravo v terénu na nejvyšším místě, stály bílé domečky s plochými střechami v orientálním stylu. Terény modeloval na lehké dřevěné

konstrukci ze škrobené pytloviny, polepené zelenými pilinami. V Čermné se zachovalo několik jeho betlémů, z nichž jeden byl na faře.

Jan Macháček, řezbář, přezdívaný „Cerátek“ z čp. 257 vyřezával figurky, vytvářel krajinky a betlémské stáje. Ne všechny betlémy měly dálniny a pokud měly, pak s přírodními sceneriemi a zalesněnými horami. Chlívky stály vždy ve středu betlémské scény. Byly hezké s bílými „zdi“ s výraznými spárami a vždy samostatně stojící na terasách (nikdy vestavěny ve skále). Ve vikýři chlívku seděla na prkénku bílá holubička. Ježíšek byl křehký, vyřezávaný s rozpaženými ručičkami a kopajícími nožičkami, v opravdových jesličkách se špruslemi. Vzadu ve chlívku stáli hnědý volek a šedý oslík. Za chlívkem se zvedala krajina s pastýři a stády oveček. Na nejvyšší terase stálo městečko. Figurky byly podsadité, barevné s plochým zeleným podstavečkem, dobře propracované. Daráči přinášeli dary, zpravidla výrobky řemesel, která se v Čermné provozovala. Figurky se stavěly na terasy do suchého mechu. Téměř v žádném betlémě nechyběla figurka, do které by nebyla vtištěna podoba tváře jeho tvůrce, s dlouhými kroucenými kníry, klobouk se širokou krempou, v šedivém oblečku, kalhoty - pumpky na kšandách, v podkolenkách a v černých polobotkách. Do betléma vyráběl i ryze české, pestře barevné domečky, v oknech místo skel přilepená zrcadélka. V jednom betlémě byl i miniaturní originál farního kostela sv. Jiří.

Jan Macháček, zvaný Cerátek.
Řezbář a tvůrce čermenských
betlémů.

Foto je z roku 1934.
Z knihy "700 let obce Čermná"

Vincenc Appl z chalupy čp. 90 na Smrčině, původním povoláním tesař, byl dalším z čermenských řezbářů. Vytvářel krajiny a sestavoval mechanismy pro pohyb hedečských figurek v betlémě. Figurky chodily po rovných pásech v horní části betléma pod hradbami města, další figurky chodily ve dvou kruzích v tunelech, se statickou betlémskou scénou uprostřed. Nepohyblivé figurky a ovečky, které kupoval na Kralicku, měly svá místa v krajině. Jím vytvořené městečko Betlém bylo postaveno z jemně barevných domků ve stylu budov arabských. Jediný zachovalý chodící betlém je rozebraný na půdě v jednom domě v Dolní Čermné. Druhý betlém byl prodán někam blízko Prahy. O dalších statických i „chodících“ betlémech, které vyrobil, již nikdo neví.

Josef Krátký, tkadlec z čp. 155, vyřezával figury vysoké 12 až 15 centimetrů a tvořil stáje - jeskyně vkomponované do krajiny jako skalní sluj. Betlémské chlívky byly umístěny téměř vždy po pravé straně krajiny. Nad chlívkem vlevo uprostřed na kopci se pásly ovečky a hlídali je pastýři. Vpravo nahoře stálo bílé orientální městečko s plochými střechami, vpředu v hradbách s bránou. Daráči se přicházeli poklonit Ježíškovi po rovném terénu (cestě) zleva, zprava ke stáji přicházeli Tři králové se služebnictvem a velbloudy. Figurky byly méně propracované a lidé je nazývali „špalky“. Barvy, které pan Krátký používal, byly temné, nepestré a nelakované. V krajině se zapichovaly figurky do tuhého naškrobeného

a nabarveného terénu z pytloviny. Před chlívkem po cestě „šly“ na malých tmavozelených podstavcích. V městysu se zachovalo několik jeho betlémů.

Každý řezbář měl svůj osobitý styl řezby, barevnosti malby, různosti tvarů figur, stylu dálín a použitého dřeva. Rozdílné byly i krajiny. Každý betlém nesl rukopis svého tvůrce. Možná, že před těmito zmíněnými čermenskými tvůrci byli u nás i jiní, jejichž jména, doba, kdy tvořili, ani díla se nedochovala. Znalost těchto skutečností by možná posunula tradici čermenského betlémářství do dřívějších let.

Nádherný historický betlém také vlastní zdejší Jednota Orel. Jako zázrakem přečkal komunistickou totalitu na půdě Orlovny pod starými kulisami. Figurky betléma jsou malovány na 1 centimetr silných dřevěných deskách bez reliéfů. Malba je provedena živými barvami na způsob starých gotických deskových maleb včetně zlaté svatozáře. Figurky připomínají styl ústeckých malovaných papírových betlémů. Svatá rodina má zlatou svatozář a tváře jsou podobné Mistru Třeboňského oltáře. Každá figurka je popsána na zadní straně písmem kurentem. Z třídlíne dáliny se dochovaly pouze dva postranní díly, nedochoval se ani přístřešek pro svatou rodinu. Betlém byl vytvořen pravděpodobně na počátku 19. století; tvůrce ani přesný rok výroby není znám. Nevíme ani, kdy, odkud se betlém do Orlovny v Čermné dostal. V současné době je tento betlém k vidění v expozici betlémů v Muzeu řemesel v Letohradě.

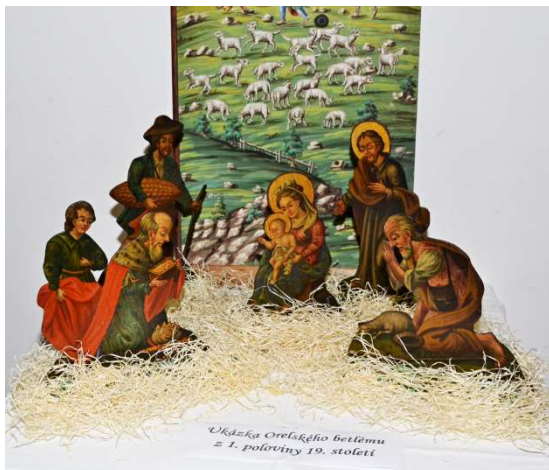

Foto: E. Motlová

V závěru bych ještě ráda vzpomenula na výstavy betlémů, které se konaly v Dolní Čermné v době adventní v obřadní síni ve „staré“ škole od roku 1993. Poslední výstava byla v roce 2008. Jednalo se o krásnou, ale náročnou akci pořádanou místním obecním muzeem, při které byly k vidění betlémy z různých dob, od známých i neznámých autorů, z tradičních i méně tradičních materiálů. Atmosféru nadcházejících vánočních svátků navozovaly vánoční aranžmá a nabídka drobných dárků k zakoupení. A naskytá se otázka: podaří se v nových prostorách opravené budovy třeba tuto akci obnovit, abychom si mohli některý z betlémů našich starých mistrů opět prohlédnout?

Ze zdrojů: Vladimír Jansa - Tradice řezbářství v Dolní Čermné

700 let obce Čermná

Wikipedie

zpracovala Hana Vágnerová

Pozn.: Dálina - pozadí betléma, krajina s oblohou

Rozhovor Poutníka

Pro letošní čtvrté a poslední číslo Poutníka jsme si pro vás, milí čtenáři, připravili rozhovor s někdejším duchovním správcem naší farnosti, otcem Josefem Roušarem. A je to rozhovor skutečně poutnický – otec Josef nám odpovídal až z italského Říma.

Milý otče Josefe, zdravíme Vás do Říma. Jak se máte?

Mám se krásně. Líbí se mi zde.

V Římě jste snad od září, můžete nám přiblížit Vaši „misi“? O co se vlastně jedná a jak dlouho ještě v Římě budete?

Správně. Je to „mise“. Proto jsem na začátku měsíce října „podal pověřovací listiny papeži Františkovi“. Vzhledem k charakteru svého poslání nemohu nic bližšího říct. Mohu jen s klidným svědomím prozradit, že vše probíhá v pořádku a je opodstatněná naděje, že vše dospěje ke svému úspěšnému cíli.

Jak probíhá Váš běžný den? Čím se zabýváte?

Zapojil jsem se do programu koleje. V 5:55 začínáme v kapli meditací, poté následuje mše svatá, ranní chvály a snídaně. Poté se odeberu do pokoje, kdy se nějaký čas věnuji italštině, poté zde mám vybrané knihy, které čtu. Nyní se zabývám vztahem Československa a Vatikánu v období první republiky. Další knihou, která čeká na přelouskání je dvojdílná Diplomacie Československa v letech 1918-1992. Ještě mám rozečteno pár jiných knížek. Po obědě mám na Lateránské univerzitě italštinu.

Italsky už se domluvíte?

Trochu. Více rozumím. Základní věci si dokážu vykomunikovat. Pracuje se na tom. Když jsem si kupoval dva kopečka zmrzliny, dostal jsem čtyři. Cílem mého snažení bude koupit čtyři kopečky za cenou dvou.

Pokud je mi známo, pobýváte v české papežské koleji, tzv. Nepomucenu. Jaké to tam je?

Je tu moc hezky. Budova koleje je zasazena do zahrady, kde rostou palmy, poletují papoušci. Samotná kolej má domácí atmosféru. Centrem je kaple, ve které se cítím moc dobře. Když do ní vcházím, vítá mě Kristova otevřená náruč, do které mohu vložit vše, s čím přicházím. Vnímám Boží náruč, do které se mohu schoulit. Tak jako dítě se jde pomazlit k rodičům.

Vaří v koleji dobře?

Skvěle. Vaří sestry Boromejky. Nemohu si stěžovat. S hubnutím zde problém rozhodně není. Prostor dostává zelenina a ovoce. V tomto ohledu poněkud měním svůj jídelníček.

Oblíbil jste si nějakou tu italskou specialitu nebo zůstanete i nadále věrný české kuchyni?

Jsem věrný úsloví: „Jez doma co máš, v cizině, co ti dají.“

Znal jste z dřívějšíka někoho ze současných spolubydlících/spolustudujících? Určitě jste se ale seznámil i s novými zajímavými lidmi...

Některé jsem znal spíše letmo. Je tu více kněží z naší diecéze. Otec vicerektor Vojtěch Novotný, Petr Soukal, který měl kdysi v Čermné duchovní obnovu. Ondřej Talaš, který má babičku v Horní Čermné. Je tu dobrá parta a vládne zde dobrá atmosféra.

Co děláte, když nestudujete? Čím vyplňujete volný čas?

Četbou, procházkami, setkáním s Pánem v kapli. Někdy se vyjede na nějaký výlet po okolí. Je možné si prohlédnout web koleje www.nepomucenum.it

Když jsem přemýšlel, na co se Vás v rámci rozhovoru budu ptát, jedna z prvních otázek, na kterou mě napadlo se ptát, byla, jestli už jste „potkal“ papeže. Už od Vás ale vím, že jste se s papežem Františkem setkal. Můžete nám říct, při jaké to bylo příležitosti a jak to probíhalo?

S papežem jsem se osobně setkal za toto období hned dvakrát. Poprvé při generální audienci, kdy byli přítomni novokněží z Moravy a já se k nim přidal. V úterý večer mě otec vicerektor oslovil s nabídkou, že mohu jít s nimi na audienci a je reálná naděje setkat se s papežem. Tak jsem šel. Seděli jsme hned vedle podia, na kterém byl papež. Po audienci nás seřadili do fronty, a tak každý z nás mohl Svatého otce pozdravit. Jen mě komorník strkal do zad, abych moc nezdržoval.

Z archivu P. Josefa Roušara

Druhé setkání bylo v listopadu, kdy naše kolej měla domluvenou audienci s papežem v apoštolském paláci. Je krásné být jen v těch prostorách. Bylo nás kolem padesáti. Představení, sestry Boromejky, lidé, kteří pomáhají s chodem koleje a tráví nějaký čas tím, že např. pomáhají v kuchyni, uklízejí apod. Potom byli přítomni pochopitelně bohoslovci, kněží, co studují doktoráty. Zde máme kněze z Indie a Afriky. Jeden kněz je

Ital a jeden pochází z Běloruska.

Po pozdravech otce rektora a pozdravu Svatého otce následovalo osobní setkání. Podání ruky, úsměv. Když si uvědomím, že toto papež absolvuje celé dopoledne, tak klobouk dolů. O této návštěvě je možné se dočíst na stránkách www.vaticannews.va

Myslím, že se podaří jen málokomu z nás se se Svatým otcem potkat tak „na blízko“. Jak jste to vnímal?

Byl jsem rozechvělý. Klepala se mi kolena a nebyl jsem moc schopen mluvit. Přece jenom se to nekoná každý den a papež pro mě představuje určitý vzor a autoritu, které si moc vážím. Krásně se dívá a je vidět, že naslouchá a snaží se druhé pochopit.

Máte ze svého pobytu ještě nějaký zajímavý či intenzivní zážitek?

Zážitků je mnoho. Asi největší je návštěva papeže. Ale pro mě je zážitkem každá procházka po Římě, při které na vás dýchne atmosféra města s bohatou historií, krásnou architekturou, vysokými piniemi a palmami. Stále mě uchvacují potulky kolem antických ruin, starých kostelů. Je to místo, kde na vás doslova dýchá historie. Doslova zakopáváte na památky připomínající počátky křesťanství. Celý katolický svět se potkává v Římě. Je pěkné vidět tu bohatost a pestrost. Ale nesmím zapomenout na moře, které bych dokázal sledovat celé hodiny.

Říká se, že Řím je věčné město, má hlubokou historii a najdeme zde spoustu památek. Našel byste nějakou třeba méně známou, která se Vám líbila a kterou byste doporučil k návštěvě?

Mně se moc líbí pahorek Aventin, kde je krásný výhled na Řím. Je to místo poněkud stranou. Nachází se zde několik kostelů a klášter Benediktinů s kostelem sv. Anselma. V něm se cítím velmi pokojně. Zaujala mě také ulice Via Merulana, kterou vrobí vzrostlé platany. Ulice spojuje dvě baziliky: sv. Jana v Lateráně a Pannu Marii Větší.

Všechny cesty prý vedou do Říma... Co ale dělat, když se člověk ztratí přímo v Římě? Už se Vám to povedlo? Ano, ale v době navigací není problém se zase najít... Rád se toulám uličkami města a člověk vždy někam dojde, jen se diví, kam.

Je něco, co Vám v Římě chybí?

Moji blízcí.

Už víte, kam budou směřovat Vaše kroky po návratu do Čech?

Nevím.

Letošní čtvrté číslo Poutníka by mělo vyjít v předvánočním čase, měl byste pro nás pro tuto příležitost nějakou myšlenku nebo něco k zamyšlení? Někaké římské vánoční poselství?

Nevím, zda bude římské. Na Vánocích je půvabné, že si připomínáme Boha, který sestupuje k člověku do situace, která není ideální. Ježíš se narodil jako bezdomovec, běženec někde ve chlévě. Dokázali bychom si představit lepší místo pro narození jakéhokoliv dítěte, natož pak Božího Syna. Ale On přijde zrovna do této situace, která nebyla pro Marii a Josefa jednoduchá. Bůh si nevybírá. Přichází do tohoto, co je. To my si vymýšlíme a sníme o ideálních situacích, rodinách, farnostech, faráři, farnicích... Náš Bůh je Bohem reality. Přichází do ní, ať je jakákoliv. Nepřichází do snů, nečeká, až něco bude nej, až budeme nejlépe připraveni. Přichází do těch našich chlévů, což mohou být naše obtížné situace, aby v tom všem BYL BŮH S NÁMI.

Je ještě něco, co byste nám rád řekl?

Všechny vás zdravím a přeji krásné Vánoční dny v blízkosti vašich nejdražších. A rád Vás uvidím v Římě, pokud zde ještě budu.

Otče Josefe, děkuji Vám za Vaše odpovědi a za celou redakční radu i dolnočermenskou farnost Vám přeji, ať Bůh i nadále vede Vaše kroky, ať se Vám daří a jste zdravý, a také příjemný zbytek pobytu v Římě i hezké prožití vánočních svátků.

Otázky připravil František Mareš.

Ze života farnosti

Pouť na Mariánské Hoře 11. září

O pouti na Mariánské Hoře vyšlo předchozí třetí číslo Poutníka. Pouť tedy na stránkách Poutníku letos ještě zaznamenána nebyla, a tak bych ji zde rád několika řádky připomněl a shrnul.

Jako obvykle začala i letos pouť už večerním sobotním programem v režii mládeže. Poutní vigilie sestávala ze mše svaté v 19 hodin, potom křížové cesty venku v lipové aleji a končila o půl desáté adorací.

V neděli už se pak sešli a sjeli poutníci (tady s malým p) z blízka i z dále, aby se sešli na poutním místě a společně oslavili slavnost Narození Panny Marie. Ranní mši svatou sloužil kancléř diecézní kurie Mons. Pavel Boukal. Na hlavní mši svaté jsme opět měli vzácného hosta, tentokrát biskupa brněnského, Mons. Pavla Konzbulu. A odpolední mši svatou pak odsloužil zdejší rodák P. Jan Kunert. Během dne také byla příležitost ke svátosti smíření a po hlavní mši svaté následovala v kostele beseda s panem biskupem. Kromě nového Poutníku si mohli zájemci odnést také nový farní kalendář na rok 2023.

S poutěmi dnes souvisí i radosti světské, a tak se návštěvníci mohli jako již tradičně občerstvit u orlů nebo u hasičů či nakoupit ze širokého sortimentu zboží – od duchovních předmětů a knih přes rukodělné výrobky, zahradní náčiní a proutěné košíky až po hračky nebo perník a cukrovou vatu. Děti se mohly povozit na labutích, na kolotoči a vláčkem nebo si zaskákat na nafukovacím hradu. Ti starší si také mohli vystřelit papírovou růží ve střelnici pana Dubského.

Tolik k letošní pouti...

František Mareš

Farní výlet 2022 aneb po stopách svaté Zdislavy

17. září letošního roku jsme se společně vydali přes Jičín na sever Čech do litoměřické diecéze, kraje Libereckého. Patronkou obou těchto správních jednotek je sv. Zdislava (*od roku 2000 patronka litoměřické diecéze a od roku 2002 patronka Libereckého kraje - pozn. autorka*). Do míst, kde žila a působila během svého krátkého, ale naplněného života, směřovala naše cesta především. Ale vraťme se na úplný začátek.

Odjezd z Dolní Čermné byl stanoven v šest hodin se zajišťkou do Petrovic a zastávkou ve Verměřovicích, kde jsme nabrali další účastníky zájezdu. Zájezdový autobus pro nás z Letohradu přijel o chvíli déle, ale pan řidič, ze kterého se vyklubal sympatický, ochotný a trpělivý chlapík, krátké zpoždění rychle dohnal. Do Jičína jsme stihli dojet v čase podle pečlivě zpracovaného itineráře našeho otce Jana.

Prošli jsme Valdickou bránou, dominantou Jičína, a naše kroky směřovaly nejprve na faru a pak hned do farního kostela sv. Jakuba Staršího. Obě tyto nádherné historické stavby se nacházejí v její blízkosti a nedaleko od Valdštejnského náměstí. V kostele nás přivítal P. Prokop Tobek, zdejší duchovní správce, který nás krátce informoval o kostele a o své rozsáhlé farnosti. Prožili jsme společně mši svatou, při

kteří zdejší varhany vyzkoušela naše varhanice Milada a my jsme si od srdce zazpívali „V zemi věrných Čechů“.

Další zastávky byly v Liberci: při první se odpojila menší skupinka, jejímž cílem byla celodenní návštěva science centra iQLandia. Druhá zastávka byla v libereckém Globusu na oběd před další náročnou částí výletu. A byla to skutečně dobrá volba, protože jsme si mohli vybrat z pestré nabídky jídel, za rozumnou cenu a hlavně jsme oběd zvládli v krátkém čase.

A pak už následovala opravdu místa spojená se životem svaté Zdislavy, která byla svatořečena v roce 1995 papežem Janem Pavlem II. V podještědském kraji proslula svojí dobročinností, milosrdenstvím a schopností uzdravovat. Uctívána je jako patronka rodin a ochránkyně nemocných. Navštívili jsme zámek Lemberk, který byl

Foto: F. Mareš

původně hradem. Prohlédli si okruh zaměřený na provozní prostory. Jeho součástí je světnička, která vznikla jako památka na sv. Zdislavu, která na Lemberku, v první polovině 13. století se svým manželem Havlem a čtyřmi dětmi, žila. Téměř všichni jsme se pokochali pohledem do kraje ze zámekvé věže. A bylo odtud krásné vidět i na další náš cíl - baziliku sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Tento nádherný barokní chrám, kde jsou uloženy ostatky sv. Zdislavy, a který byl v roce 1996 povýšen na baziliku minor, jsme si bohužel nemohli prohlédnout. Od podzimu loňského roku zde probíhá celková obnova plánovaná na dva roky a z tohoto důvodu je bazilika pro veřejnost uzavřena. K bazilice bezprostředně přiléhá dominikánský klášter. Hned po našem příjezdu se nás ujal představený kláštera P. Pavel Maria Mayer OP, který nás uvedl do Zdislavského sálu s barokními obrazy ze života sv. Zdislavy. Vyslechli jsme si jeho poutavé vyprávění o tomto místě, společně jsme si zazpívali a pomodlili se. Měli jsme možnost prohlédnout si ambity kláštera a ve zdejších obchůdku si nakoupit drobné dárky - a většina z nás toho využila.

Posledním místem našeho putování byly Hejnice - jedno z nejstarších poutních míst v litoměřické diecézi. Tvoří ho kostel Navštívení Panny Marie a františkánský klášter, který po rekonstrukci v devadesátých letech minulého století slouží jako vzdělávací a konferenční centrum duchovní obnovy. Nikdo by nevěřil, že v dobách totality byl dnes obnovený areál kláštera komunistickým lágrem, depozitářem a ruinou. V poutním kostele nás pak čekala smrt' informací zdejšího pana faráře P. Pavla Andrše. Díky jeho výkladu o kostele, kapli, varhanách a dalším nám ani prohlídka hrobky františkánů a rodu Clam-Gallasů v podzemí kostela nepřipadala ponurá.

Otec Jan předesílal, že při letošním farním výletě navštívíme kamenolom litoměřické diecéze. Snad tomu opravdu tak bylo a každý z nás si radost a sílu, načerpanou při naší společné pouti, z navštívených míst, přivezl i do svého domova a rodiny.

Hana Vágnerová

Misijní koláč

Letošní misijní koláč byl pro nás překvapením – tedy, ne akce jako taková, ale termín jejího konání. Většinou byl na jaře, poslední dva roky se nekonal vůbec, letos až 8. října.

Zároveň byl Víkend pro chlapy v Králíkách, který manžel Honza organizuje a jídlo na celý víkend se připravuje u nás.

Přemýšlela jsem, jak to skloubit dohromady a došla jsem k závěru, že se letos Misijního koláče nezúčastním. Tiše jsem si naplánovala, že na mši svatou půjdu v sobotu večer a nedělní dopoledne strávím v klídku sama doma. K tomuto rozhodnutí přispíval i fakt, že nevím, jak se do Čermné dostanu.

Ve čtvrtek večer, kdy už vaření bylo v plném proudu, volala Marta, která pro změnu nevěděla o akci Víkend, s tím zda by někdo mohl pomoci s přípravami na Koláč... a moje představa klidného nedělního dopoledne vzala za své...

Upřímně, chvíli mi to trvalo, než jsem to skousla, ale modlitba „Duchu svatý, prosím, vše nám to nějak porovnej“ a „Pane, kde mě chceš mít?“ mi vrátila pokoj do srdce.

V sobotu jsem vyřídila pár organizačních telefonů. Večer se mi podařilo udělat jednohubky.

V neděli jsme se probudili do slunečného rána.

Celá farnost se scházela do kostela, ke slavení mše svaté.

Bylo nás asi 7 žen, co jsme šly dokončit přípravy do Orlovny. Tam už bylo uklizeno, zatopeno, narovnány židle, stoly s ubrusy. Krabic s dobrotami přibývalo, rovnaly jsme je na talířky a roznášely po stolech. Bylo připravených 196 míst k sezení – radost pohledět. Stihly jsme si i uvařit kafičko a chvilku si popovídat. A pak se to začalo valit a celý sál se brzy zaplnil farníky všeho věku.

Štafetu v kuchyni po nás přebraly další ochotné ruce.

Vařily kafe, čaj, točily pivo... aby všem bylo spolu dobře.

Vládla radostná atmosféra, všude plno dětí, otec Jenda obcházel všechny stoly, aby se s každým pozdravil, pobavil.

Vnímala jsem velkou vděčnost, za to že patřím do naší velké farní rodiny, jen čas rychle utíkal a já bych si ráda popovídala i s dalšíma lidičkama.

Tu říjnovou neděli bylo opravdu krásné počasí.

Sluníčko příjemně hrálo, užívala jsem si odpočinku. Po třetí se vrátil domů zbytek rodiny a sdělovali si, jak jsme se měli. Pane díky, že mám rodinu. Ještě dnes mě hřeje vzpomínka na neděli, která byla o hodně hezčí a radostnější než jsem si ji plánovala.

Foto: T. Bednář

Marie Moravcová

Pouť farníků na kněžské svěcení jáhna Ing. Milana Richtera

Dne 22. října 2022 ráno vyjela dvě auta se sedmi poutníky z dolnočermenské farnosti - směr Liberec.

První zastávka byla v Mistrovicích před kostelem. Pomodlili jsme se za šťastnou cestu a otec Jan nám požehnal.

Další zastávka byla v Rovensku pod Troskami. Zde stojí zvonice z roku 1630, která je jedinečná svými zvony a patrně je jediná svého druhu na světě: tři zvony, pojmenované podle světců - sv. Jan Křtitel, sv. Václav a sv. Jiří - jsou zavěšeny srdci vzhůru a do pohybu se uvádějí šlapáním.

Před druhou hodinou jsme zastavili před kostelem sv. Antonína Velikého v Liberci, místem kněžského svěcení. Měli jsme čas, prohlédli jsme si kostel. Otec Jan a akolyté Honza a Vítek se šli připravit na obřad. My ostatní jsme si ještě prošli okolí kostela.

V 15 hodin začal obřad svěcení. Je to opravdu slavnost, při které jáhen Ing. Milan Richter, rodák z naší farnosti, přijal svátost kněžství od jeho excelence Mons. Mgr. Jana Baxanta, 20. litoměřického biskupa. Po obřadu otec Milan nás čermáky pozval do kaple a udělil nám novokněžské požehnání. Poté jsme byli pozváni na faru na občerstvení a měli jsme možnost poznat jeho rodinu.

Foto: T. Bednář

Nechyběla ani prohlídka nádherných varhan v kostele sv. Antonína Velikého, které mají přes 200 píšťal. Zazněl chvalozpěv „Bože chválíme Tebe“.

Chci poděkovat za úžasný den, plný radosti a vděčnosti. Na závěr jsme za šťastnou cestu modlitbou poděkovali před kostelem v Mistrovicích a s požehnáním otce Jana se vydali do svých domovů.

Zdeňka Vacková

Ministrantské okénko

Ministranti na Vesmíru

Dne 27. 10. ministranti jeli na Vesmír (Diecézní centrum života mládeže, Deštné v Orlických horách). Přijeli jsme akorát na večeri, a pak jsme se šli ubytovat na chatky. Bylo teplo – takže jsme hráli venku hry a čekali, až bude nachystaná stezka odvahy. Ta vedla do kostela sv. Matouše, kde jsme psali dopis našemu Králi a pak se pomodlili.

A druhý den po snídani nám řekli, že půjdeme na Velkou Deštnou. Po snídani jsme uklízeli, někteří se seznámili s myčkou a taky jsme si udělali svačinu. Přijel otec. Než jsme vyšli, tak jsme si měli vylosovat jméno někoho, komu budeme cestou dělat radost. Cestou jsme ještě ztráceli těstoviny. Prostě jsme ji zahodili, a když nás někdo viděl, tak jsme ji sebrali a vzali si 1 trestnou. A taky jsme hráli nálety. Když jsme

tam došli, dali jsme batohy na zem a šli jsme na rozhlednu. Byla inverze a krásně jsme viděli Krkonoše. Měli jsme asi hodinovou pauzu. Pak jsme se vraceli zpět. Filip by nejraději zavedl do mapy nový pojem „Filipova Vyhlídka“☺ (místo krásného rozhledu). Měli jsme volno, pak večeri a večer byl film Dopis pro krále.

V sobotu dopoledne jsme dostávali nové řady a hodnotili hru anděl. V 11:00 byla mše ve svatém Matoušovi a po mši oběd. Kdo chtěl, šel si zahrát fotbal, taky jsme se balili a jeli domů.....

K+M+P Okrouhliční

Co se děje ve spolču

Dvojvikariátko

V sobotu 19. 11. 2022 se naše pehumácké spolčo zúčastnilo Dvojvikariátka, které se konalo v Ústí nad Orlicí na faře. Sešli jsme se kolem jedenácté hodiny. Účastníků

bylo cca 70 a setkání začalo hrou, při které se představovala jak spolča z obou vikariátů (ústecký a žamberecký), tak i jednotliví členové.

Po hře jsme se pustili do výborného guláše, který nás dostatečně nasýtil na celý odpolední program. Po obědečku následovala přednáška s názvem Křesťan a Válka (přednášející Václav Hurt), kterou doplnil a prohloubil výlet po Ústí. Při něm se totiž plnily různé úkoly na téma předchozí přednášky. Zastavili jsme se u různých památníků válečných hrdinů, legionářů a podobně. Procházka krásně navazovala na mši svatou, na které hrála úžasná kapela z Chocně.

Dvojvikariátko mši svatou bylo oficiálně ukončené, ale někteří nadšení tanečníci se přemístili do kulturního domu v Ústí nad Orlicí na Ples pro Tebe, což byla taková hezká tečka za tím našim ... Dvojvikariátkem.

Eliška Motlová

Příspěvek od farníčka

Milý čtenáři a příznivci,

do čtvrtého čísla letošního Poutníka zařazujeme novou rubriku nazvanou „Příspěvek od farníčka“. Jde o nápad, který se zrodil v hlavě otce Jana na základě reakcí dětí k našemu farnímu časopisu. Ze zájmu našich nejmenších máme velikou radost. Proto se obracíme na šikovné malíře či pisatele, děvčátka i kluky o příspěvky - obrázky nebo třeba krátké povídky o tom, co máte rádi, co jste zažili... Moc se těšíme☺

Za redakční tým Hana Vágnerová

Obrázek nakreslil Jirka Stříbrný z Petrovic

Putujeme s Poutníkem

Putování k vrcholům hor

Ve dnech 25. 9. - 11. 10. 2022 jsme navštívili Nepál, abychom se mohli vydat do Himalájí – nejvyšších hor na světě.

Také máte pocit, že je to pro nás obyčejné turisty něco vzdáleného, nedosažitelného, určeného jen pro horolezce? Při první myšlence, že bychom něco takového chtěli vidět nejen v televizi, ale i ve skutečnosti, jsme si to mysleli též.

Pro výlety do těchto hor je vhodné období právě jaro a podzim, protože v letních měsících tam panuje období dešťů. Přes léto jsme tedy trochu popracovali na kondici a na podzim jsme vycestovali s českou cestovní kanceláří CK Himalaya.

Letěli jsme z Prahy do Káthmándú s mezipřistáním v Dubaji. Protože Nepál patří mezi 30 nejméně rozvinutých krajín na světě, zažili jsme už v hlavním městě mírný kulturní šok, který umocnila i návštěva významných hinduistických památek.

Vybrali jsme si jeden z nejznámějších treků údolím Solo Khumbu až po základní tábor pro výstup na nejvyšší horu světa Mount Everest 8848 m n. m. – anebo jinak po stopách Hillaryho a Tenziga, což byli první lidé (Novozélandčan a nepálský šerpa), kteří vystoupili v r. 1953 na nejvyšší horu světa.

Putování začíná v Lukle, kam se z Káthmándú dostanete asi 30 minut vnitrostátním letem. Přistává se na jednom z nejnebezpečnějších letišť na světě ve výšce 2860 m n. m. a to znamená, že funguje jen za dobrého počasí a to nebyl náš případ. Takže jsme do hor cestovali

na džípech a zbytek doletěli vrtulníkem. To nám trvalo 2 dny a bylo to velké dobrodružství.

Samotný pobyt v horách je určený pro turisty, kteří jsou schopní denně ujít přes 10 km. Chodí se zhruba 6 hodin, zbytek se může odpočívat. Na to se dá připravit, ale na co se připravit nedá, je nadmořská výška a nikdy se nedá odhadnout, jak na to tělo zareaguje, až když se to vyzkouší. Proto je velmi důležité ty metry nastoupat pomalu, v průběhu několika dnů. Měli jsme zařazeny i 2 aklimatizační dny, kdy jsme přes den vystoupali do vyšší nadmořské výšky a vrátili se zpět.

A takto jsme se dostali z výšky 2400 m n. m. až do našeho cíle Everest base camp 5364 m n. m. Odtud už pokračují jen skuteční horolezci. Protože jsme byli v dobré kondici, mohli jsme vystoupat ještě na takovou maličkou horu - v porovnání s okolními osmitisícovkami - Kala Pattar 5644 m n. m.

Putování nahoru nám trvalo 8 dní a 3 dny jsme se vraceli. Výškovou nemoc jsme nedostali, asi jsme správně dodržovali opatření - chodit pomalu, dostatečně pít, nepít žádný alkohol, jíst i když na to není chuť, protože v té výšce méně chutná, spát s vyvýšenou hlavou a jíst česnek, který prý snižuje účinky výškové nemoci. Ale na dýchání jsme řidší vzduch pocítovali, takže při námaze jsme se rychleji zadýchali a občas jsme měli pocit, že nám "došel dech" i ve spánku.

Na treku jsme strávili 11 dní, přešli jsme 140 km a překonali 6000 výškových metrů. Zažili jsme atmosféru nepálských lodžii, kde jsme se stravovali a nocovali. Viděli jsme skromný život zdejších lidí v horských šerpských vesnicích. Místní komunikace jsou jen kamenné stezky pro pěší s množstvím schodů, visutých mostů, takže tady si s žádným povelzem nepomůžete. Jediný, kdo vám odnese náklad, jsou místní nosiči anebo vám ho svezou v nižších polohách oslové a ve vyšších jaci anebo jejich kříženci. Takto se vezly i naše velké batohy a my jsme kráčeli jen s malým batůžkem. O to, aby všechno klaplo, se staral jeden hlavní šerpa s dvěma pomocníky. Byli připraveni pro nás udělat maximum, abychom byli spokojeni.

Téměř celý trek nás provázel pohled na jednu z nejhezčích hor Ama Dablam 6812 m n. m., výhledy na nejvyšší horu světa Mount Everest, přilehlé Lhotse 8516 m n. m. a Nuptse 7861 m n. m. Viděli jsme také další osmitisícovky Makalu 8481 m n. m. a Čho Oju 8201 m n. m. a samozřejmě spoustu dalších hor jako Tamserku 6623 m n. m., Lobuche 6119 m n. m., Baruntse 7162 m n. m. a mnoho dalších bez jmen.

V horách je všudypřítomný buddhismus s jejich modlitebními mlýnky a rozvěšenými barevnými modlitebními vlaječkami (s budhistickou mantrou "Om mani padme hum"). Navštívili jsme i dvakrát budhistický klášter - v Khumjingu, kde mají vystavený skalp z Yettiho a v Tengboche s medituujícími mnichy.

Jen jsme si smutně pomysleli: a u nás je všudypřítomné křesťanství? Proč se u nás postupně vytrácí. Proti těmto lidem se máme několika násobně lépe po materiální stránce, ale na Pána Boha zapomináme.

Zažili jsme jednu krásnou dovolenou, která pro nás byla uskutečnitelná. Mohli jsme jako obyčejní turisté obdivovat krásu a majestátnost hor.

Růža a Fero Balážovi

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé v Petrovicích 2. 11. (foto: T. Bednář)

Posvícení v Dolní Čermné 5. 11. (foto: T. Bednář)

Zadní strana: Posvícení ve Verměřovicích 13. 11. - žehnání lavic (foto: T. Bednář)
Slavnost Ježíše Krále a křtiny Aničky J. 20. 11. (foto: F. Mareš)

Poutník 4/2022

vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz; bankovní spojení: 155816135/0300

tisk: HEAT-TECH s.r.o. Dolní Čermná 231

náklad: 300 výtisků, výrobní náklady jednoho výtisku: 20,80 Kč vč. DPH

redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová; sazba: Jiří Adamec, František Mareš

NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

uzávěrka příštího čísla: **18. 2. 2023**, kontaktní email: poutnik@farnost.eu